

Câu chuyện truyền thanh: THƯỜNG HOÀI TÓC NHỚ

(Cảm tác từ chuyện tình có thật của hai chiến sĩ cách mạng Lê Hồng Tư và Nguyễn Thị Châu)

Tác giả: Kim Ngân

Thời lượng: 30 phút

Diễn viên: Mai Trinh vai Út Nhớ (lúc về già); Nhã Quỳnh vai Út Nhớ (thời trẻ); Minh Quân vai Sáu Nghĩa; Quốc Toàn vai Tư Khởi và Hai Tân; Kim Ngân vai Thu (cháu nuôi của bà Út Nhớ); Nam Hiệp và Phương Huyền vai MC của Đài Tiếng nói nhân dân TP.HCM.

Dẫn chuyện: Huyền Thanh

Tóm tắt nội dung câu chuyện:

Chuyện kể về mối tình thủy chung của bà Út Nhớ - một cô thanh niên xung phong dành cho ông Tư Khởi là một người lính biệt động. Trong một chuyến công tác trở về trạm xá ở chiến khu D, bà Út bắt gặp ông Tư Khởi bị thương nặng và đưa ông về trạm xá. Tại trạm xá giữa rừng, Tư Khởi được bác sĩ Sáu Nghĩa chữa trị tận tình. Sáu Nghĩa là bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng với Út Nhớ và đem lòng yêu đơn phương bà Út nhưng bà chỉ luôn xem ông là người bạn, người anh. Trong thời gian dưỡng thương tại trạm xá, ông Tư Khởi và bà Út Nhớ đã có tình cảm với nhau. Ông Tư Khởi tặng cho bà Út Nhớ chiếc lược gỗ như tín vật định tình và hứa hẹn trăm năm. Họ chia tay nhau giữa chiến khu D và chưa một lần gặp lại. Trước khi lên đường, ông Tư Khởi có nhắn nhủ với ông Sáu hãy thay ông chăm sóc bà Út Nhớ, và ông Sáu đã dành cả phần đời còn lại của mình để thực hiện lời hứa đó.

Một thời gian sau, ông Tư Khởi bị địch bắt khi tham gia ám sát địch tại Sài Gòn và bị tuyên án tử hình. Bà Út hay tin đã báo cáo với tổ chức mình là hôn thê của ông Tư Khởi và làm bài thơ tặng ông như lời hứa thề nguyện sắt son để ông yên lòng ra đi. Nào ngờ, đài Phát thanh Giải phóng đã dùng sức mạnh của làn sóng phát thanh để truyền đi những bản tin đặc biệt, gây chấn động cả cộng đồng quốc tế. Trước áp lực đó, chính quyền Mỹ Ngụy Sài Gòn đã buộc phải rút lại án tử và thả ông Tư Khởi ra Côn Đảo. Sau đó ông Tư Khởi vượt ngục và mất tích...

Hơn 50 năm đã trôi qua, ông Sáu Nghĩa vẫn lặng lẽ bên cạnh bà Út Nhớ, còn bà vẫn một lòng hướng về vị hôn phu chưa bao giờ cưới là ông Tư Khởi. Bà Út Nhớ có nhận nuôi một bé gái tên Thu, sau này Thu trở thành phóng viên của Đài Tiếng nói nhân dân

TP.HCM. Trong nhiệm vụ tuyên truyền hướng đến kỉ niệm 50 năm Giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước, Thu đã thực hiện một chương trình phát thanh mang tên “Kỉ vật thời chiến – Những câu chuyện tình”. Bất ngờ, thông qua chương trình này, một nhân vật đã xuất hiện đọc lại bài thơ năm xưa mà bà Út viết tặng riêng cho ông Tư Khởi mà ngoài 2 người trong cuộc thì chỉ còn ông Sáu Nghĩa nhớ nằm lòng. Ngỡ rằng, ông Tư Khởi còn sống, bà Út và ông Sáu vui mừng khôn xiết. Tuy nhiên, đó chỉ là sự hiểu lầm. Bởi người đọc thơ là ông Hai Tân, người cựu tù chính trị từng bị giam chung với ông Tư và được ông Tư kí thác về tìm gặp bà Út. Trùng hợp, ông Hai Tân có giọng nói hao hao giống ông Tư Khởi, chính vì thế khi đọc thơ thoáng qua trên đài, ông Sáu Nghĩa đã nhầm lẫn...Cuối câu chuyện, người đi đã mãi mãi ra đi, song tình yêu, tình đồng đội của họ vẫn mãi còn đó như chứng nhân cho cuộc kháng chiến trường kì của dân tộc...

CẢNH 1: CHIỀU NGHĨA TRANG

Bài hát “người lính già và hoa hồng thắm”

Sáu Nghĩa (*thở dài, lẩm bẩm khấn vái*): Mới đó mà hơn 50 năm rồi đó anh Tư ơi. Anh nói đi là đi luôn không bao giờ về gặp Út với tui nữa. Anh sống khôn thác thiêng thì anh phù hộ cho tui tui tìm được anh, đưa anh về với đồng đội, về với Út Nhớ nha anh. Mấy chục năm rồi mà...sao anh còn chưa chịu về gặp tui tui vậy anh Tư? Hồi đó tui cộc lên tui cự lộn với anh có vài lần mà hồng lẽ anh giận dai dử anh Tư. Mà anh có giận tui thì cũng đâu liên quan gì tới Út. Anh về đi chớ, để Út trông hoài, xót ruột lắm anh Tư ơi...

Út Nhớ (*cười nhẹ nhàng*): Anh lại lèm bèm gì nữa đó anh Sáu. Lần nào tới đây anh cũng cần nhần nhiều đó. Tui nghe riết tui muốn thuộc luôn rồi nè.

Sáu Nghĩa: Út còn cười tui nữa, tui cần nhần ông Tư này mấy chục năm mà ông có phản hồi phản ứng gì đâu nè. Phải chi ông quạu lên ông về báo mộng cho tui một cái, ông cự lộn lại tui cũng mừng. Đẳng này im re mới tức chứ... Thà hồi đó ông đừng có dặn tui thay ông chăm sóc Út, để tui tự tính. Dặn làm chi rồi giờ người ta khó xử...

Út Nhớ: ủa khó xử gì anh Sáu. Tui tự chăm sóc mình được, đâu cần phiền đến anh Sáu đâu mà anh Sáu khó xử.

Sáu Nghĩa: hồng phải, hồng phải, Út đừng có hiểu lầm tui. Tui hông phải khó xử chuyện chăm sóc Út, được chăm sóc Út tui mừng còn không kịp nữa là. Nhưng tui khó xử là tại vì...ờ...

Út Nhớ: tại vì cái gì hả anh Sáu?

Sáu Nghĩa: ờ thì...tại vì...

Thu (*cháu ngoại nuôi của bà Út, bất ngờ lên tiếng*): con biết nè...

Sáu Nghĩa (*giật mình*): trời, cái con nhỏ này làm tao hết hồn, con mà còn hù ông Sáu như vậy là ông Sáu đứt bóng sớm nha con.

Út Nhớ: ủa Thu, con thấp nhang bên kia xong rồi đó hả?

Thu: dạ, bên mé bên kia con thấp hết rồi ngoại. Xong con chạy qua bên này phụ ngoại với ông Sáu nè.

Út Nhớ: nãy con nói con biết là biết cái gì, ngoại chưa nghe rõ.

Thu: thì con nói là...

Sáu Nghĩa (*chen ngang*): suýt, suýt, con nít con nôi nói bậy bạ không hà...
Út đừng nghe nó.

Sáu Nghĩa (*nháy mắt, thì thầm nói với Thu*): năn nỉ con đó, đừng có bán đứng ông Sáu chớ. Mày phải giữ cho ông chút thể diện chứ con...

Thu (*cười tủm tủm, nói với rồi chạy đi*): à, dạ, con nói là ông Sáu khó xử vì...vì ông Sáu thương ngoại đó...

Sáu Nghĩa: trời ơi, con nhỏ này, nói giầu rồi mà cũng còn nói nữa hà. Xấu hổ ghê...

Út Nhớ (*cười*): cái con nhỏ này thiệt tình, tưởng chuyện gì, chứ chuyện này ai mà không biết...

Sáu Nghĩa (*ngạc nhiên*): Ủa hóa ra Út biết hả Út? Út biết lòng tui như thế nào hả Út? Sao nào giờ Út cứ lặng thinh hoài, làm tui tưởng tình cảm này của tui sẽ mãi mãi chôn sâu vào đáy lòng rồi đó chứ.

Út Nhớ (*cười*): Anh Sáu chôn kĩ dữ chưa mà từ con nít tới người lớn ai cũng thấy, cũng biết hết trơn kìa.

Sáu Nghĩa: kĩ lắm rồi mà ta.

Út Nhớ: cứ cho là người ngoài không biết thì tui bầu bạn với anh mấy chục năm trời, cùng chiến đấu vào sinh ra tử cũng phải biết, phải hiểu tấm lòng anh Sáu chớ.

Sáu Nghĩa: rồi sao Út, Út hiểu rồi thì sao nữa. Út nói ra đặng tui biết với, chứ Út cũng y như ông Tư Khởi, im ru bà rù mấy chục năm trời...

Út Nhớ (*đọc bài thơ ước hẹn với ông Tư Khởi*):

... “Giặc xử anh tử hình

Trong xà lim em khóc

Giận quân thù ác độc

Em nói: Em vợ anh

Anh ơi em vẫn tin

Anh sống hoài, sống mãi

Mặc cho án tử hình

Em vẫn đợi anh về...”

Út Nhớ (*rung rung xúc động*): thôi, mình kêu con Thu về thôi anh Sáu, trời chuyển mưa rồi kìa...

Đọc rồi bà Út bỏ đi...

Sáu Nghĩa (*lẩm bẩm 1 mình*): nữa, cứ mỗi lần hỏi tới là đọc bài này... Tui thiệt tình ghen với anh lắm nha anh Tư Khởi. Anh Tư ơi, lỡ mà anh đi luôn rồi thì anh cho nhang tàn khói tắt luôn nha, để tui mạnh dạn thay anh chăm sóc Út, chứ mấy chục năm rồi, Út cứ nhớ anh hoài mà ở vậy chờ anh đó...

Tiếng mưa rào đổ xuống

Sáu Nghĩa: trời ơi, mưa luôn rồi, ông trời cũng còn cảm động bởi tấm lòng của Sáu mà sao Út lạnh tanh vậy kìa...

Sáu Nghĩa (*gọi với theo*): đợi Sáu, đợi Sáu đi với Út ơi...

Tiếng mưa

Nhạc Giới thiệu tác phẩm:

Huyền Thanh: Câu chuyện truyền thanh “Thương hoài tóc Nhớ”, tác giả Kim Ngân, cảm tác từ chuyện tình có thật của hai chiến sĩ cách mạng Lê Hồng Tur và Nguyễn Thị Châu. Với sự tham gia diễn xuất của các diễn viên: Mai Trinh vai Út Nhớ (lúc về già); Nhã Quỳnh vai Út Nhớ (thời trẻ); Minh Quân vai Sáu Nghĩa; Quốc Toàn vai Tur Khởi và Hai Tân; Kim Ngân vai Thu (cháu nuôi của bà Út Nhớ); Nam Hiệp và Phương Huyền vai MC của Đài Tiếng nói nhân dân TP.HCM.

CẢNH 2: NHÀ BÀ ÚT NHỚ

Tiếng máy vi tính gõ lạch cạch

Út Nhớ: ủa, Thu, giờ này sao con còn chưa đi ngủ.

Thu: dạ, con đang đọc, tìm một số tư liệu liên quan đến những kỉ vật gắn liền với cuộc kháng chiến chống Mỹ á ngoại.

Út Nhớ: ủa, mà kỉ vật để làm gì?

Thu: dạ, con đang có ý tưởng tuyên truyền 50 năm Giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước đó ngoại. Con muốn tìm cái gì đó bữa bi tráng vừa tình cảm, nên con nghĩ ra sẽ làm một chương trình phát thanh về “Những kỉ vật thời chiến”. Mỗi một kỉ vật năm xưa đều ôm trong lòng một câu chuyện gắn với những tháng năm chiến đấu của các chú, các bác. Mà đôi khi, nếu không nhắc lại, có lẽ tội trẻ như con bây giờ hay về sau này sẽ mãi mãi không bao giờ biết được.

Út Nhớ: ờ... con làm rồi ngủ sớm đi nha, con gái thức khuya là da xấu lắm đó.

Thu (*cười*): dạ... à, con nhớ ngoại cũng hay lấy mấy kỉ vật hồi xưa ra coi nè. Hình như là có một cái lược với mấy lá thư đúng không ngoại?

Út Nhớ: ờ, nhớ dai dễ sợ, lâu rồi ngoại có lấy ra đâu mà con còn nhớ vậy.

Thu (*cười*): không dám là ngoại ít lấy ra đâu, con thấy khuya khuya ngoại nghe radio xong ngoại hay lấy ra coi thấy mờ, coi xong rồi khóc nên con không vạch trần ngoại thôi.

Út Nhớ (*mắng yêu*): ờ, cháu ngoại tui tinh mắt, tinh tế số 1 luôn, được chưa.

Thu (*mè nheo*): ngoại ơi, hông ấy, ngoại kể cho con nghe về thời chiến đấu của ngoại và những kỉ vật ngoại có đi, con sẽ đưa vào chương trình luôn.

Út Nhớ: chuyện của ngoại đơn giản lắm, không có phức tạp như tụi con bây giờ đâu.

Thu: dạ, ngoại kể đi, con nghe nè ngoại.

Nhạc nhẹ nhàng...

Út Nhớ: đây là cái lược gỗ mà ông ngoại tặng cho ngoại lúc chia tay ở trạm xá nè... Ngày bà ngoại gặp ông ngoại là lúc ông ngoại bị thương rất nặng sau một trận phục kích của địch, cả tiểu đội hi sinh hết, chỉ còn một mình ông ngoại sống sót. Hôm đó trời cũng mưa như hôm nay, ngoại đang trên đường về trạm xá, đường trơn nên trượt ngã thì...ngã trúng ông ngoại của bây...

Nhạc chuyển cảnh về quá khứ

Âm thanh tiếng bom đạn cùng với tiếng mưa

Út Nhớ (thời trẻ): hôm nay tụi nó càn rất quá, không biết đêm nay có kịp về trạm xá không nữa. Trời đã tối mà lại còn mưa nữa chứ...

Bỗng nhiên Út nhớ đập phải thứ gì, hốt hoảng kêu lên.

Út Nhớ: ui da...trời ơi...người của mình, anh bị thương nặng quá...phải mau chóng đưa về trạm xá thôi...

Út Nhớ (vỗ vào má lay tỉnh người bị thương): anh ơi, ráng lên, sắp về tới trạm xá rồi, anh phải ráng lên nha...

Tiếng mưa lớn kèm sấm chớp

CẢNH 3: TRẠM XÁ (Trong hồi tưởng của bà Út)

Út Nhớ (*thời trẻ, giọng rầu rĩ*): mưa nữa rồi, mấy ngày nay cứ mưa suốt, mưa như vậy hoài đường lầy lội hết, không biết mấy ảnh có kịp chuyển hàng về không nữa.

Tư Khởi (*thời trẻ, đang mê man choảng tỉnh, giọng mệt, đút quăng*): nước, nước...

Út Nhớ: ủa, anh tỉnh rồi hả, đây, đây, nước của anh đây.

Tư Khởi: cảm ơn cô, tui nằm ở đây bao lâu rồi cô.

Út Nhớ: mới có 3 ngày đêm thôi. Hôm qua anh sốt cao, làm tui lo quá chừng.

Tư Khởi: Cảm ơn cô, hôm đó mà không có cô đi ngang cứu giúp đưa về trạm xá này chắc tui cũng không sống được.

Út Nhớ (*cười*): ơn nghĩa gì anh ơi, gặp người hoạn nạn giữa đường ra tay tương trợ lẫn nhau là chuyện bình thường, huống hồ, chúng ta còn là đồng chí, đồng đội.

Tư Khởi: À, mà chuyện của tui có làm lỡ chuyện của cô không?

Út Nhớ: anh yên tâm, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi mới quay lại thăm anh nè.

Tư Khởi: ủa, trên má cô hình như bị thương rồi kìa.

Út Nhớ (*cười xòa*): trời, mấy cái này nhằm nhò gì anh ơi, chuyện nhỏ. Anh đừng thấy tui nhỏ con vậy mà khi dễ tui nha. Súc tui cũng trâu bò lắm à (*cười*).

Có tiếng bước chân vào

Sáu Nghĩa (*thời trẻ*): ờ, trâu bò lắm, Út làm như Út mình đồng da sắt lắm đó.

Út Nhớ: ủa, anh Sáu. Anh họp xong rồi đó hả? Nãy Út tới anh còn đang họp với mấy anh.

Sáu Nghĩa: ờ, tui họp xong rồi, Út qua đây tui băng bó cho.

Út Nhớ: thôi mà, có xiu xiu, để dành thuốc cho mấy anh cứu người bệnh.

Sáu Nghĩa: ủa Út không phải người bệnh chắc. Qua đây nhanh lên, mốt để lại thẹo tui không thường nổi cho ba má Út đâu đó.

Út Nhớ: anh Sáu còn hơn ba má tui ở nhà nữa.

Sáu Nghĩa (lầm bầm): nghĩ sao mà suốt ngày so sánh người ta với ba má không dzậy. Sao không so sánh người yêu hay chồng gì đó đi. Út thiệt là khiến người ta đau lòng mà...

Út Nhớ: ủa, anh Sáu làm bầm cái gì trong họng vậy.

Sáu Nghĩa: à, à, không có gì, tui khẩn ông bà che chở cho Út, đi đường làm nhiệm vụ bình an, chứ mà mỗi lần gặp Út lần nào cũng trầy xước, thương tích như vậy tui sống không có thọ.

Út Nhớ: ủa lạ ta, tui bị thương mà anh sống không có thọ là sao, anh Sáu nói gì mà khó hiểu quá chừng hà.

Tư Khởi (cười tủm tỉm): anh Sáu đang lo cho cô Út đó. Ảnh coi cô Út như sinh mạng của ảnh vậy.

Sáu Nghĩa (cảm thán): trời ơi, tri kỉ là đây chứ đâu. Ai như cái bà Út này...

Út Nhớ (đánh nhẹ lên vai Sáu): anh nói ai bà hả, hả.

Sáu Nghĩa: ngồi yên để người ta băng bó coi. Có thẹo bây giờ.

Tư Khởi: anh với cô Út quen nhau hả?

Út Nhớ: dạ, đâu chỉ quen, tụi em biết nhau từ hồi còn cời truồng tắm mưa.

Tư Nghĩa: vậy là thân dữ lắm.

Sáu Nghĩa: đúng rồi, hồi má Út có bầu Út là ba má tui đã qua nhà hỏi cưới rồi đó.

Tư Khởi: ủa, mới có bầu mà đã biết trai hay gái để qua hỏi cưới rồi hả anh Sáu?

Út Nhớ (*cười to*): hihhi, anh nghe anh làm chi, anh lúc nào cũng nói vậy hết đó. Tui nghe riết thuộc lòng luôn rồi.

Sáu Nghĩa: coi ác ôn không, nghe thuộc lòng mà cũng như thanh sắt vậy đó. Không có coi tui như người đờn ông trưởng thành mà.

Út Nhớ: có chớ, có chớ, có coi anh là đờn ông mà, chứ không là Út tặng anh mấy cái kẹp đặng làm duyên rồi. Hihhi.

Tư Khởi: cô Út nói chuyện hài hước ghê.

Út Nhớ (*mè nheo*): đó, anh Sáu thấy chưa, người ta khen tui kìa.

Sáu Nghĩa: thấy, thấy chớ sao không thấy. Mà kì nha, sao Út xưng với người ta là em, còn xưng với Sáu là tui. Sáu cũng lớn hơn Út vậy?

Út Nhớ: xưng em nghe nó ngộ lắm anh Sáu, xưng tui dễ chịu hơn, hì hì.

Út Nhớ (*quay sang Tư Khởi hỏi*): Ủa, còn anh tên gì, quê ở đâu. Từ hôm qua tới giờ chưa kịp biết tên anh.

Sáu Nghĩa: Nguyễn Văn Khởi, quê ở Cà Mau, năm nay 20 tuổi.

Út Nhớ (*ngạc nhiên*): Trời, sao anh Sáu rành vậy, anh điều tra hỏi nào mà nhanh vậy, lợi hại quá chừng.

Sáu Nghĩa: còn phải nói, chỉ cần Sáu không muốn biết, chứ đã muốn là biết được liền, ghê không, ghê không?

Út Nhớ (*bầu môi*): xì, chắc anh cũng hỏi ai đó thôi.

Tư Khởi: anh Sáu nói đúng y luôn rồi đó cô Út, tui tên Nguyễn Văn Khởi, quê ở Cà Mau. Ở nhà thứ tư nên người ta gọi tui là Tư Khởi.

Út Nhớ: còn tui là Trần Thị Nhớ, quê ở Sài Gòn, năm nay 17 tuổi, là con Út trong nhà. Còn bác sĩ này là Võ Văn Nghĩa. Ảnh thứ Sáu, nên người ta gọi ảnh là Sáu Nghĩa. Năm nay cũng 20 tuổi giống anh Tư. Hàng xóm của Út từ hồi lọt lòng mẹ tới giờ.

Sáu Nghĩa: lanh ghê, chưa ai hỏi cũng khai hết ráo, khai luôn hàng xóm nữa chớ. Mà anh Tư sinh tháng mấy? Chưa chắc lớn hơn tui đâu à nghe.

Tư Khởi: dạ tui sinh tháng Giêng.

Út Nhớ (cười): rồi xong, anh Sáu làm em của anh Tư rồi. Anh Sáu sinh nhật Trung thu mà.

Sáu Nghĩa (quê): ờ, em thì em có sao đâu. Nhỏ hơn anh Tư nhưng vẫn hơn ai kia 3 tuổi.

Út Nhớ: kệ mấy người.

Tư Khởi: anh Sáu cho tui hỏi là khi nào thì tui mới có thể rời khỏi trạm xá. Tình hình đang căng thẳng lắm, tiểu đội của tui bị phục kích hi sinh hết. Tui phải về đơn vị gấp để báo cáo tình hình để tổ chức có sự chuẩn bị.

Sáu Nghĩa: vết thương của anh còn nặng lắm, sớm thì 3 tuần, muộn thì cũng phải cả tháng nữa mới may ra đi được.

Út Nhớ: nghiêm trọng vậy hả anh Sáu.

Sáu Nghĩa: uh, nếu không chăm sóc kĩ vết thương ở chân trái là có khả năng tàn phế luôn đó.

Tư Khởi: tàn phế tui không sợ, nhưng nếu vì mình mà trễ nãi việc lớn thì tui thấy tự trách lắm anh Sáu. Nên mong các anh cố gắng giúp tui, để tui sớm về đơn vị mà chiến đấu tiếp.

Út Nhớ: Anh đừng có nói vậy, phải giữ được tính mạng thì mới chiến đấu được. Anh đừng nóng vội.

Sáu Nghĩa: Út nói đúng đó, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để anh sớm hồi phục. Cứ an tâm.

Út Nhớ: Anh Tư nghỉ ngơi đi nha, Út phải đi rồi. Anh Sáu nhớ chăm sóc anh Tư cho kĩ nghen.

Tư Khởi: cô Út đi cẩn thận.

Sáu Nghĩa: Út đi cẩn thận đó, đừng chỉ biết lo cho người ta.

Út Nhớ (cười): biết rồi, biết rồi mà, cảm ảm hoài y như ba má tui dzậy.

Sáu Nghĩa: lại nữa rồi, đừng so sánh tui với ba má Út nữa được không.

Út Nhớ (*cười quay đi*): biết rồi biết rồi, hihhi.

Nhạc chuyển nhẹ nhàng

CẢNH 4: CHIA TAY

Tư Khởi: Út ơi, anh Sáu nói vết thương của tui đang phục hồi rất tốt, không còn đáng ngại nữa.

Út Nhớ: vậy thì mừng quá rồi nè. Nhưng mà...

Tư Khởi: Nhưng mà sao hả Út?

Út Nhớ: nhưng mà vết thương lành rồi thì...thì anh Tư cũng sẽ rời khỏi nơi đây về đơn vị.

Tư Khởi: uhm, đó là điều tui mong chờ cả tháng qua. Chỉ có điều, tui không nỡ...

Út Nhớ: không nỡ gì?

Tư Khởi: không nỡ xa Út Nhớ...

Nhạc nhẹ nhàng, tình cảm

Tư Khởi: Út nè, tui có cái này muốn tặng cho Út. Mong Út đừng chê ghen.

Út Nhớ: Trời, đẹp quá. Anh Tư làm đó hả?

Tư Khởi: ừ, tui không giỏi giang gì, từ nhỏ cứ khoái đục khắc linh tinh. Hồi còn ở nhà tui cũng làm cho má tui 1 cái như vậy đó. Nhìn Út tui lại thấy hình bóng của má tui.

Út Nhớ (*hụt hẫng*): ủa bộ Út già lắm hả anh Tư, sao anh Tư nhìn Út mà như thấy má anh Tư vậy?

Tư Khởi: không phải, không phải, Út đừng có hiểu lầm tui. Ý tui là, Út có mái tóc dài đen nhánh, má tui cũng có mái tóc dài như vậy. Mỗi lần Út tới thăm tui, mùi hương nhu thoang thoảng bay trong gió... làm tui như thấy má tui vậy.

Út Nhớ (*hòn dỗi*): Nữa, lại nhớ má nữa...

Tư Khởi (*bối rối*): không phải, không phải, ý tui không phải vậy... Trời ơi, gặp Út tui bối rối quá, nói năng không đâu ra đâu. Thiệt tình. Ý tui là...

Út Nhớ (*hồn dỗi*): là sao?

Tư Khởi: là tui nhớ mùi hương nhu trên tóc Út, nhớ mái tóc dài đen nhánh của Út và...nhớ cả Út nữa...

Nhạc tình cảm lãng mạn...

Út Nhớ: ý, trên cái lược gỗ này có tên của Út nè.

Tư Khởi: uhm, tui khắc tên Út trên cái lược này, mong rằng, mỗi lần Út chải đầu cũng...

Út Nhớ (*cười chọc ghẹo*): cũng nhớ má giống anh hả? Hi hi hi.

Tư Khởi: Út lại ghẹo tui rồi, ý tui là. Mỗi lần Út chải đầu, Út cũng nhớ tới tui.

Út Nhớ (*ghẹo*): vậy chỉ cần nhớ lúc chải đầu đúng không anh Tư?

Tư Khởi: Út hiểu ý tui mà, Út đừng ghẹo tui nữa. Tui nông dân lắm, không có khéo ăn khéo nói như người thành thị...

Út Nhớ: vậy mai một hòa bình rồi, anh lên Sài Gòn ở là ra người thành thị mấy hòi, lúc đó học ăn nói khéo léo, lại có tài điều khiển như vậy, chắc nhiều cô mê lắm nè.

Tư Khởi: chừng nào ba má Út cho phép thì tui mới dám ở Sài Gòn.

Út Nhớ: liên quan gì đến ba má tui?

Tư Khởi: tại vì... tui thương con gái của ba má Út.

Út Nhớ (*mắc cỡ*): anh Tư này...

Tư Khởi: tui nói thiệt đó Út Nhớ. Hòa bình rồi tui sẽ mời má tui lên Sài Gòn để thưa chuyện với ba má Út... Út có đồng ý không?

Út Nhớ (*cười bên lén*): nếu hòa bình mà chúng ta còn sống, Út sẽ trả lời anh nghen. Út cũng có cái khăn tay này tặng anh nè.

Tư Khởi (*đọc dòng chữ thêu trên khăn*):

“Ngàn năm giao ước kết đôi...

Non non nước nước, không nguôi lời thề...”

Tư Khởi (*xúc động*): Út... Vậy là Út...

Tiếng gọi với từ xa của Sáu Nghĩa vọng tới

Sáu Nghĩa: Anh Khởi ơi...

Tư Khởi: Út giữ sức khỏe nha, anh phải đi rồi. Tui ở đây anh Sáu ơi.

Sáu Nghĩa: có chuyến xe tải lương đến rồi nè, anh lên xe nhanh đi kéo không kịp. Ủa, Út Nhớ cũng ở đây hả. Đừng nói là tới tiễn anh Tư nha. Nghi lắm nè.

Út Nhớ: uhm, đúng rồi, tui tới tiễn anh Tư đó, có sao không?

Tư Khởi: thời gian qua cảm ơn anh Sáu đã chăm sóc cho tui. Tui sẽ nhớ ơn anh hoài. Nếu có ngày gặp lại, tui sẽ khắc tặng anh cặp chân đèn để anh cưới vợ nha.

Sáu Nghĩa: hết hồn, tưởng cặp chân đèn thờ tui chứ...

Tư Khởi (*cười*): anh Sáu này cứ hay nói chơi. Tui phải đi rồi, anh ở lại đây có gì chăm sóc Út giùm tui nha. Út giữ sức khỏe nha...

Sáu Nghĩa: ừ, anh lên đường bình an....Ủa, ủa mà sao kêu chăm sóc Út giùm, Út của tui thì chăm, chứ mắc gì phải nhờ chăm giùm, nói ngộ hà, kì ha Út ha.

Sáu Nghĩa quay sang thấy Út đang mân mê cây lược gỗ...cười một mình

Út (*cười 1 mình*): hi hi...hi hi...

Sáu Nghĩa (vỗ vai Út): nè, sao đứng cầm cây lược mà cười như ai nhập vậy trời. Út... Mưa rồi kìa...Vô trong lẹ lên, còn đứng cười nữa...

Nhạc chuyển cảnh về hiện tại

CẢNH 5: NHÀ BÀ ÚT (ở hiện tại)

Út Nhớ (*lúc về già, giọng trầm xuống*): đó, từ buổi chia tay hôm đó, bà ngoại không còn gặp lại ông ngoại lần nào nữa...

Thu: Nhưng mà từ đó tới bây giờ ngoại không có tin tức gì của ông ngoại luôn hả ngoại? Vậy sao mà ngoại xác định được ông ngoại Tư đã hi sinh?

Út Nhớ: kể ra cũng không phải là hoàn toàn không có tin tức, nhưng nó mơ hồ lắm con. Sau khi chia tay với bà ngoại và ông Sáu ở chiến khu D, ngoại nghe nói ông ngoại Tư nhận nhiệm vụ bí mật vào Sài Gòn để ám sát quan chức cấp cao của chính quyền Mỹ - Ngụy. 2 trận đầu thành công trót lọt, bản tin của Đài phát thanh giải phóng còn đưa rần rần khắp chiến khu. Đến trận thứ 3, tạc đạn không nổ, ông ngoại cùng các anh em khác bị bắt sống. Tòa án chính quyền Sài Gòn kết án tử hình cho đội quyết tử, trong đó có ông ngoại Tư của con.

Thu: Ủa, vậy bà ngoại chịu gả cho ông ngoại khi nào? Lúc đó ông ngoại bị kết án tử rồi còn gì?

Út Nhớ: Khi hay tin ông ngoại bị kết án tử, ngoại đã báo cáo với chi bộ, ngoại là hôn thê của ông ngoại rồi làm một bài thơ đáp từ, nhờ các đồng chí truyền tin vào trong nhà lao. Ai có ngờ, tụi nó chưa kịp xử tử ông ngoại thì phép màu xảy ra.

Thu: có vụ phép màu nữa hả ngoại, sao giống phim vậy?

Út Nhớ: còn hơn phim nữa ngen. Lúc ông ngoại cùng các đồng chí bị tuyên án tử hình thì Đài phát thanh Giải phóng đã phát đi một bản tin đặc biệt. Bản tin này đã tác động đến cộng đồng quốc tế và làm áp lực lên Chính quyền Sài Gòn bây giờ, buộc chúng phải thay đổi phán quyết. Đúng là phép màu có thật từ sức mạnh của làn sóng phát thanh chính nghĩa đó con.

Thu: Trời ơi, Đài phát Thanh giải phóng đỉnh chóp quá ngoại ơi. Vậy là ông ngoại được cứu hả ngoại?

Út Nhớ: Ông ngoại cùng các đồng chí đội quốc tử tuy thoát chết nhưng vẫn bị đày ra Côn Đảo. Chúng tra tấn dã man, thừa sống thiếu chết như địa ngục trần gian. Ông ngoại cùng một số đồng chí đã quyết định vượt ngục. Ngoại nghe kể lại,

chuyến đó dữ nhiều lành ít... 4 người trốn đi... chẳng nghe tin ai còn sống trở về... Đến giờ vẫn chưa tìm được hài cốt...

Lồng nhạc “Màu hoa đỏ”

Thu (*buồn*): cuối cùng ông ngoại cũng hi sinh...

Út Nhớ: Giày dép còn có số hưởng chi con người. Âu thì anh ấy cũng đã sống một cuộc đời đẹp nhất!

Thu: ngoại ơi, ngoại cho con mượn cái lược của ngoại để con kể câu chuyện về nó được không ngoại?

Út Nhớ: bây lên xin phép ông ngoại kia, ông đồng ý thì ngoại cho phép.

Thu (*chạy vội lại thấp nhang*): ông ngoại tư ơi, ông ngoại tư cho phép con kể câu chuyện về ông ngoại Tư, về bà ngoại và chiếc lược gỗ này nha ông ngoại. Nếu nhang cháy có tàn là ông ngoại Tư đồng ý với con nha.

Tiếng thổi nhang

Thu (*reo vui*): ý, nhang có tàn kia bà ngoại ơi, ông ngoại Tư đồng ý với con rồi nè...

Út Nhớ (*cười*): con nhỏ này thiệt tình, nhang nào đốt mà không có tàn, làm như ngoại già loại lẩn rồi không bằng.

Thu (*cười*): hì hì, vậy là ngoại đồng ý cho con mượn cái lược rồi nhen, con cảm ơn ngoại.

Út Nhớ: ờ, cho con mượn, con muốn kể gì thì kể, nhưng mà lo ngủ sớm đi, con gái thức khuya mau xấu lắm.

Thu (*cười*): dạ con biết rồi, ngoại ngủ trước đi, con viết một chút xiu nữa rồi ngủ liền hà.

Út Nhớ: uhm, ngoại đi ngủ trước đó.

Thu: dạ...

Tiếng gõ máy vi tính lộc cộc

Thu (lẩm bẩm): Kịch bản lần này sẽ kể về “Chiếc lược chải tình tôi...”,
hihihi.

Nhạc “Đây là đài Phát thanh Giải phóng”

CẢNH 6: CHƯƠNG TRÌNH “KỈ VẬT THỜI CHIẾN – NHỮNG CÂU CHUYỆN TÌNH”

MC Nam Hiệp + MC Phương Huyền: Phương Huyền và Nam Hiệp xin gửi lời chào đến quý vị thính giả đang đến với chương trình “Kỉ vật thời chiến – Những câu chuyện tình”.

Phương Huyền: thưa quý vị, tiếp nối mạch cảm xúc của những câu chuyện tình qua những kỉ vật thời chiến, hôm nay chương trình đã có một cuộc gặp gỡ đặc biệt với một trong những cựu tù Côn Đảo. Điều đặc biệt đó là gì thì xin mời Nam Hiệp bật mí nhé!

Nam Hiệp: nhân vật của chúng ta là một chiến sĩ Cách mạng vốn đã bị Toà Án của Chính quyền Mỹ Ngụy Sài Gòn tuyên án tử hình cùng với các đồng chí khác trong đội quốc tử khi mà ông ám sát một sĩ quan Mỹ.

Phương Huyền: Nhưng điều kì diệu đã xảy ra, khi sức mạnh của tiếng nói phát thanh đã cứu ông cùng các đồng đội khỏi lưỡi hái tử thần. Khi ấy, Đài Phát thanh Giải Phóng từ chiến khu D đã phát đi bản tin đặc biệt lan tỏa đến cộng đồng quốc tế, từ đó tạo áp lực lên Chính Quyền Sài Gòn, buộc chúng phải rút lại án tử hình...

Nam Hiệp (hiệu ứng radio): Và câu chuyện về nhân vật ấy như thế nào thì trước hết, xin mời quý vị nghe một bài thơ mà vị khách của chúng ta mang đến chương trình hôm nay.

Ông Hai Tân (giọng đọc run run):

"Anh ngỡ ý lần đầu

Em ngập ngừng từ chối

Trong lòng nghe vời vợi

Biết nói sao cho cùng

Đời cách mạng lao lung

Miền Nam còn đau khổ

Hỏi nữa, em làm thinh

Giặc xử anh tử hình

Trong xà lim em khóc

Giận quân thù ác độc

Em nói: Em vợ anh

Anh ơi em vẫn tin

Anh sống hoài, sống mãi

Mặc cho án tử hình

Em vẫn đợi anh về”...

Sáu Nghĩa (*lẩm bẩm đọc theo*): “Em nói: Em vợ anh. Anh sống hoài, sống mãi. Mặc cho án tử hình. Em vẫn đợi anh về”... Ủa bài này quen quen, “em vẫn đợi..anh về”. Ý, trời ơi, trời đất thánh thần ơi, Út ơi, Út ơi, anh Tư, anh Tư...anh còn sống, còn sống... Út oooooooooiiiii.

Tiếng bước chân vội vã

Sáu Nghĩa (*xô cửa chạy vào*): Út ơi, anh Tư....

Út Nhớ: ủa anh Sáu, anh làm gì mà hốt hải gọi anh Tư, anh Tư vậy. Nay chưa tới giờ ổng mà, bộ ổng về tâm sự với anh hay gì?

Sáu Nghĩa (*thở hổn hển*): mô phật, trời ơi...anh Tư... anh Tư còn sống. Tui mới nghe ảnh đọc thơ trên đài của con Thu nè.

Út Nhớ (*hoang mang*): anh nói cái gì mà anh Tư, rồi đọc thơ, rồi ảnh còn sống là sao, anh đừng có hù tui ghen anh Sáu.

Sáu Nghĩa: trời ơi, tui tức quá mà. Bài thơ Út hay đọc “Em nói em vợ anh... Em vẫn đợi anh về”. Đúng không, bài đó Út làm hồi anh Tư bị án tử đúng không?

Út Nhớ: đúng rồi, bài thơ đó của tui, anh nghe không, tui đọc lại cho anh nghe nha.

Sáu Nghĩa: tui nghe thuộc luôn rồi. Nhưng nào giờ ngoài Út với tui ra có ai biết bài đó đâu, mà hồi nãy, rõ ràng tui nghe anh Tư đọc trên đài của con Thu ...

Út Nhớ (*hoang mang, xúc động ghen ngào*): thiệt vậy hả anh Sáu. Nhưng,... nếu anh Tư còn sống, sao...sao mấy chục năm rồi anh hồng về gặp tui...hà anh Sáu, huhuhu.

Sáu Nghĩa: Út, Út bớt xúc động, bớt xúc động, tui cũng đâu biết chuyện gì đâu. Đi, hỏi con Thu, nó có làm chương trình này, nó sẽ biết đó. Nhanh, nhanh, gọi cho con Thu đi Út.

Út Nhớ (*lập cập*): Ờ, ờ, để tui gọi nó...Mà số của nó, số mấy, tui quên rồi anh Sáu.

Sáu Nghĩa: trời, vô danh bạ là biết liền chứ tui ngoài số của Út thì còn nhớ số ai đâu mà Út hỏi... Thôi, để tui, để tui gọi cho...

Tiếng điện thoại đổ chuông

Thu (*Qua điện thoại*): Alo, dạ con nghe ông Sáu ơi...

Sáu Nghĩa: Thu ơi, về nhà liền, về nhà liền gia đình có chuyện gấp nha con. Về đây, về đây rồi ông Sáu nói cho nghe...

Thu: dạ, dạ, con về liền, con về liền đây ông Sáu.

Nhạc hồi hộp, gay cấn

CẢNH 7: VỀ ĐI ANH

Thu: đó, chuyện là như vậy đó ngoại với Sáu. Người đọc bài thơ đó là ông Hai Tân, từng bị bắt chung với ông ngoại Tư của con chứ không phải ông ngoại.

Sáu Nghĩa: thiệt tình, lúc nghe bài thơ đó, ông Sáu cứ tưởng ông ngoại Tư của bây còn sống, làm ông mừng hụt rồi la làng la xóm qua tìm bà ngoại bây liền. Phen này làm bà mừng hụt rồi, tiêu ông Sáu rồi con ơi.

Thu: đâu phải lỗi của ông Sáu đâu, tại ông Sáu quan tâm bà ngoại Út thôi mà, ông Sáu đừng có tự trách mình như vậy... Mà lúc nghe ngoại kể ngoại có bài thơ viết cho ông ngoại Tư con cũng sơ ý, không nói ngoại đọc cho con nghe, chứ nghe qua là con cũng biết rồi, sẽ không để hiểu lầm như vậy.

Có tiếng bước chân

Sáu Nghĩa (*nói nhỏ với Thu*): kì này tiêu rồi, đi xin lỗi bà ngoại đi con. Hai ông cháu mình qua xin lỗi bà đi.

Thu: ngoại ơi, con xin lỗi ngoại, con không ngờ sự việc này lại gây ra hiểu lầm như vậy...Mà nhân vật đó con không có phụ trách, nên con cũng không biết đó là đồng đội của ông ngoại Tư luôn.

Út Nhớ (*cười nhẹ*): ngoại đâu có trách gì con đâu. Thật ra đó cũng là cái duyên. Ít nhất thì chú ấy cũng là người đã từng gặp ông ngoại Tư của con những ngày còn sống.

Thu: dạ, con có hẹn ông ấy tới nhà mình nè ngoại, ông ấy nói cũng muốn gặp ngoại và ông Sáu.

Tiếng chuông cửa

Thu: đó, chắc ông ấy tới rồi đó ngoại, để con ra mở cửa nha.

Thu (*nói vọng ra*): tới liền tới liền, chờ chút chờ chút.

Tiếng mở cửa

Thu: dạ, con chào ông, mời ông vào nhà ạ.

Hai Tân: ờ, cảm ơn con.

Thu (*giới thiệu*): thưa ngoại, thưa ông Sáu, đây là ông Hai Tân mà con đã kể nè. Còn đây là ông Sáu Nghĩa và bà ngoại Út Nhớ của con.

Hai Tân: dạ chào anh, chào chị, xin phép anh chị, cho tui được vào thấp cho anh Tư một nén nhang để tỏ lòng thành với ân nhân của tui.

Út Nhớ: dạ, xin ông anh cứ tự nhiên.

Hai Tân (*khấn vái*): anh Tư ơi, mấy chục năm rồi, mãi đến hôm nay tui mới tìm được hôn thê của anh. Vậy là trước khi về bên kia thế giới để gặp anh, Hai Tân tôi cũng không còn hỏ thẹn nữa.

Sáu Nghĩa: mời ông anh ngồi xuống, uống miếng nước, rồi từ từ trò chuyện.

Hai Tân: dạ, xin phép anh.

Tiếng rót nước vào li.

Hai Tân (*Tiếng uống ngụm nước*): gặp được anh chị tui mừng lắm. Thú thực tui đã đi tìm khắp nơi mà không thể lần dò ra tin tức của chị Út bởi thông tin quá hiếm hoi mà anh Tư để lại.

Út Nhớ: vậy là anh Tư...đã hi sinh thật rồi phải không ông anh?

Hai Tân (*buồn bã*): anh hi sinh thật rồi chị à. Chuyên vượt ngục hôm ấy chúng tôi may mắn thoát khỏi vòng vây của địch nhưng vô cùng yếu ớt do bị thương và đói. Những giọt nước sau cùng anh ấy đã nhường lại cho tôi và cạn dần sự sống. Trước khi hi sinh, anh ấy đã dành chút sức lực cuối cùng để đọc lại bài thơ của chị và nhấn lại rằng, khi hòa bình về, nếu tôi còn sống, hãy đến tìm gặp chị Út Nhớ, quê ở Sài Gòn và nói rằng: Út thương anh thì Út đừng chờ anh nữa...

Út Nhớ (xúc động): anh Tư ơi...

Sáu Nghĩa: bộ nói đừng chờ là đừng chờ sao, giờ cũng đã chờ cả đời người rồi nè, à mà chờ 2 đời luôn chứ bộ, đời bà rồi đời tui nữa nè...Anh nhấn vậy mà cũng nhấn được nữa hả anh Tư. Tui giận anh ghê...

Hai Tân: Lỗi tại tui, nếu tui có thể tìm được chị Út sớm hơn thì có lẽ mọi chuyện đã không buồn như thế này.

Thu: Thật ra, ông Hai Tân sau đó bị thương nặng và được một tổ chức quốc tế giúp đỡ, đưa ra nước ngoài trị bệnh. Ông thậm chí còn mất đi kí ức, mãi sau này mới tìm lại được. Nên bà Ngoại với ông Sáu cũng đừng trách ông Hai Tân.

Út Nhớ: anh Hai đừng hiểu lầm, tui không bao giờ hờn trách gì anh cả. Nghe được tới phút cuối cuộc đời anh Tư vẫn lo nghĩ cho tui, lòng tui mừng vui khôn xiết, chỉ thương anh Tư... hi sinh thầm lặng, đến giờ vẫn chưa được về với đồng đội, với gia đình.

Sáu Nghĩa: à, đúng rồi, anh Hai, lúc anh Tư hi sinh, anh là người kề cận, anh có còn nhớ được vị trí đó không anh, đưa chúng tôi đi tìm hài cốt anh Tư nha anh.

Hai Tân: Khi đó, lòi được thi hài anh Tư lên bờ, tui chôn cất tạm ở một bụi cây ven rừng rồi cũng ngất xỉu. Sau này, khi về nước, tui cũng đã quay lại đó nhiều lần nhưng chỉ tìm được các đồng chí khác chứ không phải anh Tư.

Út Nhớ: không sao, anh cứ đưa tui đi, tui tin rằng, anh Tư đã đưa anh đến gặp tui tui là đã đến lúc anh tìm thấy đường về nhà rồi đó anh.

Sáu Nghĩa: đúng rồi, giúp tui tui ghen anh Hai.

Hai Tân: được rồi, anh chị cứ thu xếp đi, khi nào sẵn sàng, tui sẽ đến đưa anh chị đi tìm anh Tư liền.

Út Nhớ: ngày mai, ngày mai mình đi liền nha anh Sáu.

Sáu Nghĩa: ừ, ngày mai, ngày mai chúng ta sẽ đi tìm anh Tư.

Thu: dạ, để con làm đơn xin phép nghỉ liền, con sẽ theo bà ngoại và ông Sáu đi tìm ông ngoại Tư.

Út nhớ: Tư Khởi ơi...về nhà ghen anh...

HẾT